

[Paul Holt.]

ikke vil stemme for Regeringens Forslag, medmindre de Radikale ogsaa gør det, selv om Socialdemokratiet er enig med Regeringen angaaende det paagældende Spørgsmaal. Dette gav Partiet tydeligt til Kende ved Behandlingen af den nævnte Bemyndigelseslov til Forsvarsministeren.

Det nu kommende Landstingsvalg vil derfor blive af særlig Interesse, fordi det vil kunne pege paa, om Regeringen vil blive i Stand til ved et nyt Folketingsvalg at frigøre sig fra de Radikales Formynderskab paa de nævnte to betydningsfulde Omraader. De økonomiske Spørgsmaal er vel noget af det, som vil blive fremhævet som Valgets store Spørgsmaal. Det skal derfor siges, at Behandlingen af disse i en ganske særlig Grad frister til en uhyggelig Demagogi, og det bør derfor ogsaa fremhæves, at man paa denne Talerstol, der kaldes Landets fornemste og mest offentlige, gaar ind under et ganske særligt Ansvar og bør bestræbe sig for at give et godt Eksempel for hele Folket ved en saglig Behandling ikke mindst af disse Spørgsmaal. Derved kan det blive muligt at anslaa en værdig Tone, der kan klinge gennem hele Valgkampen og tjene til Ære for dansk Folkestyre. Vi maa stræbe imod det Maal ikke at sige og love mere, end man vil kunne staa ved, ogsaa hvis man selv stod med Regeringsansvaret. Der er en trist Sprogbrug, som er blevet meget almindelig. Det er den, at man skelner mellem „saglig“ og „politisk“. Det er en Skam for det politiske Liv, at det er med god Grund, man anvender denne Sprogbrug. Det burde være saaledes, at „saglig“ og „politisk“ var to Begreber, som dækkede hinanden.

Det har til Tider været med en flov Fornemmelse, man her i Salen har været Vidne til en hemningsløs liberalistisk Demagogi, f. Eks. fra det ærede Medlem Hr. Starcke, hvis gode Vilje ingen i øvrigt vil drage i Tvivl, men man er nødt til at indrømme, at han har faaet en stærk Opfordring til denne Agitation gennem den Propaganda, som det nuværende Regeringsparti drev forud for det sidste Folketingsvalg. Denne Propaganda vender nu som en Boomerang tilbage i Hovedet paa Venstrepartiet selv.

Den økonomiske Politik maa føres under Hensyntagen til foreliggende Kendsgerninger og ikke til økonomiske Dogmer.

Vort Hovedproblem er Vareknapheden. Det er en haard Kendsgerning, som man ikke kan trylle bort ved økonomiske Teorier og politisk Agitation. Denne Kendsgerning

tvinges vi til at finde os til Rette med, og det kan vi kun gøre, hvis vi tager Stilling til den ud fra en dyb og stærk Forpligtelse over for vort folkelige Fællesskab. Vi bliver alle nødt til at bære Byrder og Afsavn, baade Land og By, baade Landbrugets, Industriens og Haandværkets Mænd. Det bliver da Regeringens Opgave sammen med Rigsdagen at fordele disse paa den retfærdigste og rimeligste Maade paa hele Befolkningen.

I Virkeligheden er alle enige om Maalet: at det gælder om at øge Eksporten saa meget som muligt og indskrænke Importen til livsvigtige Varer til Forbrug og Produktion. Naar man betragter denne Side af de politiske Opgaver i Dag, forekommer det mig, at der her bør være Muligheder for et praktisk Samarbejde paa et meget bredt Grundlag.

Vi maa under vore Overvejelser af vor økonomiske Politik stadig have Øje for, at Fredens Tid endnu ikke er inde i Verden, at der stadig holdes store Styrker under Vaaben i andre Lande, hvis Produktionsforhold nødvendigvis maa lide herunder, og at vi derfor maa vise mere Forstaaelse for Nødvendigheden af et internationalt Samarbejde til Bekæmpelse af den almindelige, vidt udbredte Nød og Elendighed. Men denne Forstaaelse vokser ikke ved en partipolitisk Udnyttelse af Situationen fra dansk Side, det vil være Udtryk for en lille, ja, en ringe Politik.

Ligesom Villigheden til at føre en sund økonomisk Politik er en Prøvesten paa Landsmandsskabets og den aandelige og folkelige Ansvarsbevidstheds Styrke, gælder det samme vedrørende vor Socialpolitik. Vi trænger her til en dybtgaaende Ændring i vor sociale Lovgivning. Det drejer sig her om en Ordning af Forsorg og Forsikring, som skal passes ind i en konjunkturudlignende Finanspolitik, og om en rationel Lettelse af Forsørgerbyrden.

Ved en rationel Ordning af Sygekasserne, Sygeforsikringen, Dagpengesystemet, almindeligt Børnetilskud, ved en Omlægning af Arbejdsløshedsforsikringen ud fra Synspunktet, at alle har Ret til Arbejde, saaledes at Erstatning for tabt Arbejdsindtægt uden egen Skyld bliver en Borgerret og ikke en Almisse og dermed uafhængig af Medlemskab i bestemte Foreninger, vil det være muligt at forene Frihed med Tryghed, hvad vi ser som et stort Maal for Samfundets Indretning.

Det mest paagaaende af alle sociale Spørgsmaal i Dag er utvivlsomt Bolignøden. At alt maa sættes ind paa at fremskaffe de